

ОДИН

Квести не можуть вірити в цьому світі нікому – крім інших Квестів.

Тож коли хтось із Квестів, особливо мама Квест, каже мені скрутитися, наче желейка, кренделиком у шафці, такій маленькій, що тримати собаку в клітці такого розміру було б незаконно, я *вірю*, що вона має для того вагому причину. Або принаймні те, що я вкраду, буде того вартим.

Якби я була звичайною людиною, мене б уже ноги не слухалися. Але, гадаю, мамині напружені тренування гнучкості неабияк сприяють такій роботі.

Мені довелося припишкнутити тут, у відокремленій частині маєтку, приблизно на три години, гортаючи свій дурний інстаграм. Останні кілька місяців я підсіла на перегляд акаунтів про життя в гуртожитку більше, ніж на корейські драми на «Нетфліксі».

Коли опівночі акумулятор у мене розряджається до двадцяти відсотків, доводиться зупинитись. Мама

Ця книга є художнім твором.

Будь-які посилання на історичні події, реальних людей або реальні місця використовуються фіктивно. Інші імена, персонажі, місця та події є продуктами уяви автора. Будь-яка схожість із реальними подіями, місцями чи особами, живими чи мертвими, є абсолютно випадковою.

попередила не висаджувати його на неважливе — якщо я пропущу її повідомлення, то облажаюсь. Тож натомість я просто нетерпляче тарабаню пальцями в рукавичках, доки мій екран засвічується.

Кому: Розалін Квест, Запрошення на Гамбіт

Але це не мамине повідомлення — якийсь імейл? Це що, нарешті озвалась одна з літніх гімнастичних програм? Чи це таке конкурентне підбадьорення? Кілька днів тому я подавалася на багато університетських літніх програм для старшокласників — серед ночі, коли наш будинок здавався найсамотнішим і думка про те, щоб провести кілька тижнів у галасливому студмістечку з моїми однолітками, була найпривабливішою. Але досі ніхто ще мені не відповів. Я вже почала хвилюватись, що моя шалена підробка даних у заяві була наскрізь помітна.

Перш ніж я встигла розблокувати екран, надійшло сповіщення про текстове повідомлення. Цього разу від мами. Вона неначе відчула, що я збираюсь подивитися, й віртуально ляснула мене по руці.

Твоя черга.

Імейлові доведеться зачекати. Я прочинила дверцята шафки, підсунувши під них пальці, щоб зняти вагу з петель і вони не зарипили. Простий трюк, якого я навчилася раніше, ніж писати своє ім'я. Я швиденько роззирнулася.

У коридорі нікого не було. Згідно з маминою розвідкою, це крило зазвичай пустувало; вони з іншими покоївками проводили більшу частину свого часу, поліруючи вази в приватній галереї в іншому крилі. А тут охорони було менше.

Я скрадалася повз кімнати маєтку: скрізь виднілися неторкані ліжка під балдахіном, напівпорожні книжкові шафи та голі столи. Ця повна тиша мала би бути некомфортною, але я вже давно звикла до порожніх будинків. Якби я добряче покліпала, то могла б уявити, що повернулася до помешкання нашої родини на Андросі.

Креслення, які я запам'ятала, провели мене житловою зоною на перший поверх, де мою увагу привернув акцентований комод, заставлений фотографіями в рамках. У жодній з інших кімнат не було нічого такого... особистого.

Я взяла найдальшу рамку. Група студентів коледжу з променистими усмішками позувала на східцях якоїсь будівлі з червоної цегли. У нижньому кутку був охайний чорний підпис: «Перший курс».

Спогади. Стосунки. Я могла вкрасти це фото, але не могла би забрати їх. Якщо я такого хотіла, то мала заслужити сама. Подалі від дому. Подалі від мами.

Якийсь тихий звук змусив мене завмерти.

Я поставила фото на місце й пірнула за диван. Зачаївшись, розмотала свою улюблену зброю. Родина Квестів не любить пістолетів — вони не потайні. Мама носить із собою ніж і каже, що бабуся колись мала колекцію шприців зі снодійними швидкої дії, які перебирала, наче п'ятизірковий шеф-кухар спеції.

Я підозрювала, що в мене духу не стане встромити лезо (або голку) в чиєсь тіло, тож натомість завела собі браслет з метеоритних ланок на ланцюзі. Довжина ланок легко обвиває мое зап'ястя, а важка металева кулька, завбільшки з вишню, на кінці міцно кріпиться на магнітному кільці на середньому пальці. Браслет простіше проносити повз

охорону, ніж леза, а в моїх руках він не менш ефективний, навіть якщо не такий смертоносний, як ніж.

Легкі кроки наблизилися.

Ну, мала ж тут бути якась охорона.

Позадкувавши, щоб накинути свій ланцюг комусь на шию, я ледь стримала сміх. На диван застрибнула найгарніша кицюня, яку я коли-небудь бачила. Сіамська, з хутром пісочного кольору й таким забарвленням, наче вона вступила лапками в попіл, а потім натерла ним мордочку. Кицька блимнула на мене яскраво-блакитними очиськами, а потім зістрибнула на килим і замурчала, обтираючи мені ноги.

Я знову обмотала браслет навколо зап'ястя й почухала її за вушком. Вона нявкнула й перевернулася на спинку. Щойно я ошчасливила її на місяць.

Коли я була малою — і коли мама вирушала на тривалу роботу, — я весь час сиділа у влогах про домашніх улюбленців. Та це було до того, як я усвідомила: ніщо, що не має крові Квестів, ніколи не переступить поріг нашого будинку. Зокрема й тварини.

Сіамські коти популярні, бо вони розкішні, але при цьому вони також легко стають самотніми. Без компанії вони часто помирають передчасно. Здається, власники цього ізольованого будинку не надто переймалися товариством своєї кицьки.

Коли я рушила далі, кицька пішла за мною, радісно помахаючи хвостом. Я злегка відштовхнула її ногою. Хай яка вона гарна, котячого супроводу в моєму плані не було. Я розвернулася й побігла. Наступний коридор від попереднього відділяли французькі двері. Тож я швидко зачинила їх, щоб кицька не встигла крізь них прошмигнути.

Вона занявчала — таким низьким голосом, що мое серце розкраялося, — а тоді стрілою кинулася геть.

Щойно кицька зникла з виду, я знову відчинила двері: якщо тут проходять охоронці, їм не варто бачити якісь зміни.

Мапа в голові привела мене до кімнати з широко розсунутими завісами. Кенійські зорі та місяць давали саме достатньо світла, щоб я могла побачити, як тут усе стандартно. Охайні меблі. Дібрані зі смаком картини. Ліжко, в якому ніхто ніколи не спав. Чергова кімната для привидів.

На нічному столику стояла самотня ваза.

Порцеляна династії Цін, близько 1740 року. Приблизна вартість: неважливо. Єдиною ціною, що мала значення, була сума, яку наш клієнт запропонував, щоб ми дістали її з колекції його конкурента й помістили до його власної. Тиждень тому цю вазу виставляли в приватній галереї на іншому боці маєтку.

Доки мама почала працювати тут покоївкою.

Вона називала це «Збирання пазла». Фрагмент за фрагментом, вона проносила всередину маєтку уламки підробки та збирала її. Для такої досвідченої людини, як мама, заміна оригіналу підробкою була мов дитяча забавка. На жаль, власник — обґрунтовано — боявся крадіжки. Коли він був у від'їзді, охорона щодня обшукувала обслугу. Мама могла вільно носити вазу по будинку, але не могла її винести.

Це була моя робота.

Я дістала кейс, який мама залишила під ліжком. М'яка оббивка була ідеальна для амортизації. Фахова порада: якщо не можеш винести товар неушкодженим, не берися.

Коли я підняла вазу, всередині щось заторохкотіло. Я перевернула її, і мені в долоню випала низка діамантів. Я закотила очі. Мама має вже стільки діамантових браслетів, що якби колись наділа їх усі, її було б видно з Марсу. А якби я спитала навіщо, вона би просто відповіла: «Чому б і ні?».

У кейсі була лазерна указка. Я спрямувала промінь на датчик руху збоку вікна. Кумедний факт про датчики руху: більшість із них можна вивести з ладу п'ятидоларовою лазерною указкою з «Амазону». Вони фіксують рух лише тоді, коли щось перериває направлений на них промінь, тож я потурбувалась, щоб цей датчик думав, ніби промінь нікуди не дівся: для цього я тримала указку націленою просто на нього, поки вислизала назовні. Прості речі працюють найкраще. Мені було б складніше, хіба якби вікно забили цвяхами. *Трохи складніше.*

Приблизно за шістдесят секунд я була вже зовні — стояла на підвіконні, наче якась Дівчина-павук. Затиснувши кейс між стегнами, я вже збиралася зачинити вікно, як до кімнати щось увірвалося.

Щось, що відчайдушно прагнуло вирватися назовні. Кицька прошмигнула повз мене й вистрибнула просто на газон. Легко приземлилася — ну, як кицька. Дякувати богам, я все ще тримала указку націленою на датчик, інакше це неабияк додало б мені клопоту.

Вона безперестанку нявчала, ніби благаючи мене спуститися та погратись із нею. Наполеглива, це вже точно.

Зачинивши вікно, я дотягнулася вздовж цегляної стіни до камери, що була направлена на галявину. Я мала десять секунд, щоб не дати їй повернутися до мене.

На якісь вигадки не було часу. Тож я просто вирвала більший із двох дротів, протягнутий до пристрою зі стіни. Камера зупинилась на півдорозі — тепер вона застрягла, доки хтось прийде її полагодити. Сподіваюсь, це станеться не раніше, ніж я звідси вишиюся.

А кицька все ще горлала.

— Гаразд, іду, — сказала я їй.

Ну от, тепер я розмовляю з котами. Але камера, призначена лише для показу картинки (мама роздобула серійні номери усіх камер, щоб ми заздалегідь могли бачити їхні специфікації), мене, схоже, не чула.

Я зістрибнула вниз. Кицька знову почала обтирати мені всі ноги. Ну як тут було встояти? Я підхопила її вільною від кейсу рукою і дала їй розтанути в себе на грудях.

Тоді швидко попрямувала до самохідних газонокосарок, що стояли, вишикувані в рядок і готові до ранку. На наступні кілька годин моїм люксом мав стати малесенький, метр на пів, відсік для речей під водійським сидінням, просто над двигуном і за мішками з добривами.

Я глянула за горизонт, де хвилі трав та дерев зустрічалися з усіяним зорями небом. У такі миті я розуміла, чому моя родина була закохана в цю мандрівну професію ось уже три покоління.

Але в ній не завжди були зоряні ночі та прохолодні бризи.

— Розумієш, я не можу взяти тебе з собою. — Я провела рукою по її хвосту, і кицька тихенько замуракотіла. — Принаймні ти насолодилась чудовим краєвидом, еге ж?

Вона нявкнула, і, можливо, я помиляюсь, але це було схоже на котяче: «Ти серйозно?». Я поставила її на землю